

Forfatter: Lorentsen, P. E.

Titel: BREV TIL: Thomas FRA: Lorentsen, P. E. (1849-06-12)

Citation: Lorentsen, P. E.: "BREV TIL: Thomas FRA: Lorentsen, P. E. (1849-06-12)", i *Breve fra danske Krigsmænd*, s. 141. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-000621307-000-shoot-L0006213070000072.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Krigsmænd

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*P. E. Lorensen til en Ven.
3die Jægereorps.
Brenderup 12 Juni 1849.*

Kjære Thomas!

Ester udstanden Møie og Besværligheder af den alvorligste Slags, og ester at have været udsat for Fare fra alle mulige Sider, er det at jeg atter i Ro kan meddele Dig lidt af de sidste 7 Dages Ophold i en beleiret og bombaderet Fæstning. Du vil maaskee kunne tænke Dig, kjære Thomas, hvorledes Du som Borger i en saadan Stad vilde forholde Dig. Du vildes. 142da søge saa meget som muligt at redde dit Gods og da søge et Sted for Dig selv, hvor Bomberne ester Sandsynligheden ikke naae hen; med den Militaire forholder det sig anderledes. Han har vel intet Gods at sørge for, men faaer heller ikke Lov at sørge for sit Livs Sikkerhed. Naar han bliver commanderet, maa han være tilstede, hvor den meste Ødelæggelse anrettes og hvor Bomberne salde hyppigst, foruden allehaande Ting udenfor Byen, son: Forpost og Udfald om Natten.

3die Jægercorps, kom den 8de var overført fra Fredericia til Fyen for at cantonnere i Nærheden af Middelsart, nød i 8 Dage denne vederqvægende Hvile. Den 15de kom Ordren til at afløse 1ste Reserve-Jægercorps i Fredericia. Den 16de om Morgenen brøde vi op fra vort fredelige Cantonnement, og allerede paa Veien til Strib saae vi, at Fredericia blev bombarderet og at der saaledes ventede os et farefuldt Liv, hvor vi kom hen. Bombardementet tog netop sin Begyndelse paa denne Dag, og de Tropper, som vi afløste, gratulerede os med en Smule Skadefroheb. Vi bleve indquarterede i Frederits og Klokken 12 standsedes Bombardementet for en Stund. Jeg fik Ordre med et halvt Compagnie at trække paa Forpost Klokken 4, og stod netop ifærd med at samle Mandskabet, da Bomberne igjen begyndte at suse. Ethvert Menneske, som ikke er en stor Hykler eller Praler, kan ikke nægte sig en piinlig Følelse, en ubehagelig Spænding, som disse Helvedes Knaldperler paa-tvinger. Det er det frygteligste af alle Vaabenarter at kjæmpe imod. Vi stillede netop i en af de Gader, hvor Bomberne faldt, og saasomt Soldaterne hørte een suse over Hovedet, vilde de gjerne søge Gadedøre eller Porte, men som Militair kunde jeg ikke tillade mig det, og følgelig maatte jeg ogsaa skamme Folkene ud, som gjorde det, og derved foraarsagede Uorden i Gelederne. Imidlertid saae jeg Officerer, som før gik for uforfærdede, at tye til Husene lige foran Fronten af sit Mandskab, og det duer ikke, det seer stygt ud. Omtrent 1000 Skridt udenfor Byen var Forposten og Vedetkjæden, som staaer de Fjendtlige paa 150 a 200 Skridt nær paa enkelte Steder. Tæt udenfor en Skandse, hvor jeg havde Vagt, laae en fjendtlig Afdeling med en lilles. 143Haandmorteer og kastede bestandig Granater ind til os, som dog ikke gjorde anden Virkning end at den holdt vore Folk ideligt i Aande. Om Aftenen Klokken 9 sagtnedes Bombardementet, men om Morgenen den 17de Klokken 3 begyndte det paany, og denne Dag var den varmeste af dem alle. Klokken 4 var der allerede Ild og der blev gjort Allarm; den blev stærkere og stærkere, eftersom alle Bomber og Granater bleve rettede ester Branden. Næste Dagen var jeg i Byen og saae nu først ret Elendigheden, brændende Steder, flygtende Indvaanere, saarede og qvæstede, kort sagt, et uhyggeligt Opholdssted. Dertil Intet at spise og drikke, intet sikkert Sted at kunne hvile med Ro. Endelig fik Compagniets Officerer indrømmet Plads i en Hestestald imellem lutter Heste, Køer, og man skulde næsten troe, at man selv var bleven til Hest ved at leve saa lang Tid imellem disse Dyr. Den 19de skulde jeg paa Forpost igjen, og navnlig havde jeg den Lykke at komme i et Blokhuus, som ligger et Par 1000 Skridt udenfor Byen. Det var en Post perdu, skulde forsvares til sidste Mand. Blokhuset er beliggende ved en Dæmning, som soraarsager, at en heel Deel af det foran Fredericia værende Terrain bliver oversvømmet med Band, og er bestandig en Vagt paa 36 Mand og en Officeer i dette Huus, med Poster udsatte 200 Alen dersra, for at sorhindre Fjenden i at overstjære Dæmningen og lade Vandet løde ud. Huset skulde være saa stærkt bygget, at det kunde modstaae endog Kanonild, men det er det ikke, og allerede mange sørend mig har saaet Blessnrer ved og i denne Kneipe. Det er altsaa en uhyggelig Tanke at gaae paa denne Post, og Commandanten har desaaarsag lovet Ossiceren, som falder der, Majors Begravelse. Det var altsaa denne store Ære ester Døden, der skulde trøste den vagthavende Officeer paa denne fatale Plads. Ankommen til Huset holdt jeg, ester at have instrueret mine Poster, en lille Tale sor Mandskabet og fik dem endelig til at troe, at de vare saa godt forvarede der som i Moders Dragkiste. Timerne henad Natten gik langsomme, indtil imellem 1 og 2 vi hørte et Skud. Jeg sormodede naturligviis et Angreb og var strax udenfor, for at førge for at vore Poster kom ind,s. 144førend Døren skulde lukkes. Lidt ester som Vedetterne lødende og meldte det Samme, som vi havde hørt i Huset. Disse havde vel Ordre til at trække sig tilbage saa hurtigt som muligt, for ikke at blive afskaarne af Fjenden, men denne Gang vare de løbet uden at have hørt flere end det samme Skud, og uden at vibe, om de virkelig bleve forfulgte. Det er en ubehagelig Sag ved Nattetide at indtage paany en forladt Stilling, men det maatte gjøres, endskjøndt Soldaterne nødigen vilde til og der vankede Knops derved. Jeg nødsagedes ved denne Leilighed at henvende nogle haarde Orb i denne Anledning og truede med at støde ned den Første, der viste sig feig. Vi stode nu paa Benene hele Natten, afventende et Anfald. Endelig begyndte Dagen at sende et svagt Lysskjær over Egnen og efterhaanden, som det blev lysere udenom mig, blev det og ligesaa i mig. Det er afgjort, man slaaes, eller ønsker ikke gjerne et Angreb i Bælgmørke; ifær hvor man par saa vigtig en Post som denne, kan et lille Uheld meget let bringe stor Fordeel paa fjendtlig Sibe. Det er ikke godt at tage nogen Position, da man ikke seer Fjenden før ganske tæt ved og det er vanskeligt at skjelne Ven fra Fjende; altfaa, jeg har i lang Tid ikke følt mig saa let ved Dagens Frembrud som denne Gang. Dagen gik hen uden videre, og mine Vedetter fortalte mig mange Slags Forsøg fra de Fjendtliges Side til at overtale vore til at gaae dem imøde og drikke Brændeviin sammen, men som fra vor Side var strengeligt forbudt og

blev aldrig værdiget Opmærksomhed. Vedetterne kunde meget tydeligt høre alt hvad de Tybske talede sammen. Anden Dagen ester min Vagt i Blokhuset blev dette angrebet, heftigt beskudt med Granater, som gik igjennem begge Væggene, og efterat Offtcerait (som havde stillet sig i Døren for at paasee, at Ingen forlod Blokhuset) blev dødelig saaret af en Granat (det ene Been aldeles affkudt), forlod Mandskabet Blokhuset, som da blev antændt af de fremtrængende Tydskere. 9 Mand bleve fangne. De øvrige Dage, som jeg ikke gjorde Vagttjeneste i, opholdt jeg mig i Stalden, indtil i Tirsdags Aftes Ordren kom, at 3die Jægereorps skulde asløses og oversøres til Fyen. Alle vare enige, at Jægerne havde gjort dens. 145besværligste Tjeneste, og dog maatte vi endnu samme Nat førend Oversarten gjøre endnu en Tour, som. var mislykket for een as Bataillonerne. Nu ligger jeg i Brenderup i Fyen og har snart forvundet det Udstandne, men om et Par Dage skal vi formodentlig igjen til Fredericia, det forbandede Hul. Hits .....

Din stedse hengivne
Peter.